

RE-FORMATIO

MEDDELELSER OM KIRKELIG
Fornyelse i Danmark

1. årgang nr. 2.

Høst 1958.

PAA VEJ MOD HØST
(Varnæs Præstegaard i Juli).

Bygmarken udenfor Præstegaarden dufter sødt idag, mens jeg skriver denne Artikel til "Re-Formatio". Roerne derude paa Banken dækker snart Jorden helt med deres brede Blade. Det fortæller mig, at saa kommer, før jeg tænker det, igen den Dag, da jeg kan plukke nogle af dem og sætte dem ind paa Kirkens Alter til Aarets Høstmesse.

Ja, Høsten vil vi tænke paa her. Den vendes vore Tanker ogsaa frem imod, naar vi kommer til Kirke nu i Trinitatis-Tiden og hører Evangeliernes Tale om det Kristenliv, hvori vi selv skal vokse og modnes til Guds Høst. "Enhver, hvem meget er givet, af ham skal man kræve meget - - vær I ligesom Mennesker, der venter paa deres Herre, naar han vil bryde op fra Brylluppet, for at de straks, naar han kommer og banker paa, kan lukke op for ham". Der forestaar en Høst ikke blot for Kornet paa Marken, men ogsaa for os Kristne i Kirken: Gud vil høste os og se et stort Resultat af det Kristenliv, han gav os i sin Kirke.

Dette minder os om, at den kirkelige Fornyelse, vi længes efter i Danmark, ogsaa vil være vor egen personlige Fornyelse: vor Bøns, vor Kirkegangs, vor Fromheds, hele vort Kristenlivs Fornyelse gennem stadig Fordybelse og Vækst. Vi taler om kirkelig Fornyelse. Og der er mange Ting i dansk Kirkeliv, vi kritiserer og gerne ser ændret og fornyet - og med Rette. Men lad os ikke henfalde til den selvretfærdige Kritiseren af de andre, hvori vi glemmer, at Kirkens Fornyelse vil sige vor egen Fornyelse! Kirken kan kun fornyes og re-formeres, gen-dannes, om vi selv bliver fornyet og re-formeret i vort personlige Kristenliv. Vokse og modnes til virkelig at være Guds skønne, smykkede Brud, der kan være en virkelig Moder for vort Folk, det kan Kirken kun, om vi selv vokser og modnes i vort Liv som Kirkens Lemmer.

At være med i den kirkelige Fornyelse er ikke blot at læse "Re-Formatio" og andre lignende Blade, det er ej heller blot at have katoliserende Tendenser eller kunne gøre Skel mellem lavkirkelige og højkirkelige eller bekæmpe "kvindelige Præster" o.s.v. (hvor nødvendigt end alt dette ogsaa er). Men det er først af alt at lade sig selv kirkeligt fornye og hver Dag aabne sit eget Hjerte og Liv for den Naadens Strøm, som man ønsker gennem den kirkelige Fornyelse skal blive alle andre til Del. Hvordan kan dette ske? Ved at vi selv til Stadighed bruger Naadens Midler, Bønner, Guds Ord, Bodens og Alterets Sakra-

menter og heller ikke siger Nej til det Naadens specielle Middel, der hedder Korset. Derigennem faar vi Guds Naade i dens mangfoldige Former. Og Naaden er aldrig virkningsløs. Den er i den Kristnes Liv, hvad Solen, Vinden og Regnen nu er for Kornet derude: Den giver Vækst og modner.

Til den kirkelige Fornyelse er der Brug for en stor Skare af saadanne Naade-Modtagere og Naade-Forbrugere - Mennesker, hvis daglige Forsæt det er at aabne sig for Naaden og udsætte sig for dens uberegnelige Virkninger. Uden saadanne Mennesker skal vi nok ikke vente nogen Kirkens Fornyelse. Men vil vi selv være saadanne Kristne, er vi skikkede til at arbejde med paa Fornyelsen. Det er alene ved denne vor personlige Given os Naadens Kræfter i Vold, at Gud vil høste os og vinde et stort Resultat af det Kristenliv, hvortil man udvalgte os i den danske Kirke. Derfor er vi nu paa Vej mod Høst, og - Gud ske Lov - i mere end een Betydning.

Urban Schrøder.

RE-FORMATION.

Kirkelig fornyelse 2.

Overskriften over denne artikel er omtrent den samme som overskriften over programartiklen i det første nummer. Der er kun indføjet en tankestreg i det gamle kendte og slidte ord: reformation. Denne tankestreg er efter vor mening betydningsfuld. Den giver det gamle ord dets egentlige bogstavelige mening tilbage.

Det er i det hele taget et karakteristisk træk ved den kirkelige fornyelse i vor tid, at den for en stor del udspringer af, at de gamle ords bogstavelige værdi tages alvorligt. Således har vi opdaget, for blot i flæng at nævne nogle eksempler, der senere vil blive genstand for grundigere behandling, at det at deltage i gudstjenesten virkelig er en nødvendig tjeneste for Gud. - Vi er begyndt at regne helt bogstaveligt med at en Kirke, som vort kirkevielsesritual siger, virkelig er "Guds hus og en forgård til Himlen." - Vi er forbavsede over at opdage, hvilken nyhed det er at regne med det danske præstevielsesrituals ord, at sakramenterne er "højværdige" og ikke bare en form for ordet. - Vi har oplevet det forargende ved at tro på det samme rituals ord, at også en dansk præst er indviet til "det hellige" præsteembede, der har "magt og myndighed".

Men sådan også med ordet "reformation". Alt for ofte i protestantismens historie kom dette ord til at betyde "deformation" - en omformning af den oprindelige kristne tro, så resultatet blev en vanskabning. Pietisme, rationalisme, subjektivistisk vækkelseskristendom, liberal teologi, barthianisme, tidehverv, moderne eksistentialisme er efter vor mening eksempler på større eller mindre de-formationer af den gamle kirkes tro. Det betyder ikke, at der ikke skulle være kristne sandheder hos disse teologiske retninger. Det er der oftest i høj grad. Men disse sandheder er blevet pointerede så stærkt, at troen er blevet deformeret derved.

Vi vil prøve at gøre alvor af ordet re-formation. For reformationens fædre må ordet have været så friskt og nyt, at de ikke har kunnet undgå at høre ordets bogstavelige mening. Deres oprør mod pavekirken stod for dem som et forsøg på at vinde kirkens gamle "form" tilbage igen ("re"). For dem dengang var kirken virkelig blevet deformeret gennem de mange

misbrug. Derfor søgte de hele tiden tilbage. Vi ved alle, at de søgte tilbage til skriften. Men altfor ofte glemmes det i moderne protestantisme, at de også søgte tilbage til oldkirken, til kirkefædrene og deres forståelse af skriften. Det mest tydelige og for os afgørende bevis derpå er alle de henvisninger til skriften og fædrene som vores protestantiske kirkes vigtigste bekendelsesskrift - den augsburgske bekendelse - indeholder.

Med vore reformatoriske fædre vil vi altså gøre alvor af ordet "re" igen. Der er noget gammelt, der skal vindes tilbage igen.

Men vi vil som dem også gøre alvor af den anden stavelse - "formation". Der er virkelig en "form", der skal vindes tilbage eller bevares.

Ikke blot blev reformationen ofte til en deformation på grund af urimelige understregninger af visse sider af kristentroen, men det samme er også sket gennem den stadige fristelse, der hedder sværmeriet. Den består altid i en fornægtelse eller forbigåelse af "formen". - af det synlige og håndgribelige: Kirkens "form" fornægtes gerne, den er usynlig. Sakramenternes ydre "skikkelser" bliver ret ligegyldige. Gudstjeneste - formerne er uvæsentlige, for det afgørende er det åndelige og sjælelige. Det "formelle" præsteembede ringeagtet på bekostning af det almindelige, det uformelle præstedømme, der ganske fejlt opfattes som noget blot åndeligt.

Nu har vi ganske vist forlængst opdaget, at som dogmefri kristendom altid kun er en religion med forkerte dogmer, sådan betyder en sværmerisk "formløs" kristendom altid en kristendom med en dårlig "form", der er en meget ringere bærer af Guds evangelium end de gamle "former".

Efter vor opfattelse fornægter meget af den herskende protestantisme den reformatoriske arv på denne måde. Vi vil bekæmpe dette sværmeri. At fornægte "formen" er til syvende og sidst at fornægte Kristi incarnation.

Ordet er blevet kød. Kristus er blevet et jordisk menneske, har påtaget sig jordisk "form". Hans legeme, kirken, er hos os i synlig jordisk skikkelse. Vi ser den i sakramenternes og embedets synlige form. Vi hører den i bekendelsens og forkyndelsens hørlige form.

Vi vil gøre alvor af ordet reformation, vi vil tilbage igen til den "form", hvori troen hidtil bedst har kunnet bevares i kirken uden at fordærvs. Denne "form" viser sig i kirken på tre måder - nemlig i dogmet, i liturgien og i moralen.

P. M.

NOGLE BEMÆRKNINGER OM RETRATER OG STILLE DAGE

Hvad er en Retræte? Det er ikke en tilfældig Tagen Ferie med nogle fromme Bøger i Kufferten, som man gerne vil have læst nu, Lejlighed gives. At det har noget med det aandelige Livs Pleje at gøre, kan ikke bestrides. Om Berettigelsen og Nyttens af denne Pleje, kan der komme Strid. Nogle stiller sig helt negativt til noget saadant. Men der findes mange moderne Mennesker, der er saa udhungrede m. H. t. aandelige Næring, at de paa en eller anden Maade søger at skaffe sig den. De søger ma nge Steder hen - f. Ex. til Buddhismen eller til Romerkirken. Nogle er ogsaa begyndt at søge ind i de smaa Kredse in-

denfor vor danske Kirke, der har begyndt at holde "Stille Dage" og arbejder for Tidebønnens Indførelse i Andagtslivet. Den kommende Tid vil opleve en voksende Trang til at gaa denne gamle Vej. Vi vil opleve et "revenons" ikke "a la nature", men a l'esprit. Det er meget lykkeligt at maatte være med paa denne Opdagelsesrejse mod noget, der var tabt og nu atter findes.

Men hvad er en Retræte? Det er ikke Stille Dage saadan, som vi for nu snart mange Aar siden overtog Mønsteret fra Sverige. Stille Dage for Mænd har vel over 20 Aar bag sig, for Kvinder 12. I Hovedsagen har de ikke forandret sig meget i disse Aar. Men ikke Tiden nu er løbet fra dem, saa ogsaa de trænger til en Re-formatio? Baade i Sverige og Danmark er gjort et stort Arbejde for at finde tilbage til Fromhedslivets gamle historiske Texter og fremføre dem paa vort eget Sprog; og hvilken værdifuld Literatur er vi ikke i Besiddelse af idag?

Dog, alt mens Tidebøns-Udvalgene sad og gjorde deres dygtige Arbejde, arbejdede man ude i Marken videre med disse nu traditionelle Stille Dage. Udvalgene syntes ikke at have Blikket aabent for, at det Materiale, de fremskaffede, oprindelig var bestemt for Ordensfolk, ikke for Lægfolk, for hvem Kirken jo aldrig har skrevet et Breviar med 7-9 daglige Tider. For Lægfolk var Dagens Rytm, som Sigrid Undset beskriver det i "Kristin Lauransdatter", bestemt af Kirkernes og Klostrenes Gudstjenester, hvortil Lægfolk havde Adgang, men Bonden og Fiskeren nøjedes med at gøre Korstegnet og bøje Hovedet og sagde Kirkens to mest kendte Bønner "Pater noster" og "Ave Maria", og mere ventede Kirken heller ikke. Idag er det anderledes, ogsaa Romerkirken har et Væld af opbyggelig Literatur og Bønner for Lægfolk, men noget Breviar for Folk i Almindelighed findes mig bekendt ikke.

Jeg ved nok, at Stille Dage for Mænd mest besøges af Theologer, der staar Ordensfolk nærmere end Lægfolk, og derfor virker Stille Dage ikke saa fremmedartede paa dem som paa Lægfolk. Og derfor er Problemet ikke blevet saa tydeligt for Lederne af Stille Dage for Mænd, som det er blevet for nogle af Lederne af Stille Dage for Kvinder. Nogle Deltagere har forfærdet spurgt: "Kan nogen af dem dog gennemføre dette, naar de kommer hjem?". Stille Dage for Kvinder samler kun Lægfolk, og Problemet er derfor her af egen Art. Men ogsaa Stille Dage for Mænd vil fremtidig faa mere Forbindelse med Lægfolk, derfor kan Problemet ogsaa blive aktuelt for dem. I alt Fald ønsker ingen, at Tidebønnen skal blive et Speciale for høj Kirkelige Mennesker. Vi ønsker at naa vor Kirkes almindelige Medlemmer for at tilbagegive dem noget, som Kirken har tabt, og som vi selv fik megen Velsignelse af at genfinde. Stille Dage har saa værdifulde Momenter, at de absolut maa fortsættes - Mennesker lærer her at kende silentium, Tavsheden som aandelig Hygiejne, de lærer at bruge faste Bønner og vises hen til det objektive i St. f. at lægge Tyngepunktet i det subjektive, de tilskyndes til at gaa til privat Skriftemaal og bruge Alterets Sakramente hyppigere. Intet af dette maa opgives. Men jeg kunde tænke mig, at man i det mindste for Kvinders Vedkommende reducerer Tidebønnernes Tal til 3: Laudes, Non og Komplet (plus naturligvis den daglige Messe). Naar Valget falder paa Non, er det, fordi Eftermiddagens Program trænger til en fast Indledning: Kommer man ikke til Non, vil man ogsaa let forsømme det private Skriftemaal, som ligger lige bagefter. Ved at give Kvinder disse 3 daglige Tidebønner giver vi dem Mulighed for at stille sig positivt til Tanken om at praktisere dem ogsaa, naar de kommer hjem. Men nogen af os beder mere end 3 Gange regelmæssigt om Dagen?

I mange evangeliske Lande findes nu "retreat-houses", hvortil Mennesker, som vil lukke Verden ude en Tid, kan tage hen og blive vældt m.H.t. ret Brug af Dagens Timer, og hvor de kan praktisere Tavshed, Meditation og Bibellæsning og styrkes i det indre Menneske. I England findes nu retreat-houses i hvert Stift. Siden første Verdenskrig har Interessen herfor brædt sig meget. Foruden den private Retræte holdes fælles Retræter, altsaa en Art Stille Dage med den Forskel fra vore Stille Dage, at man lægger Vægt paa Stilheden, Tavsheden som en vigtig Vej til den ønskede Opbyggelse. Det gør ogsaa en Forskel, om Deltagerne er indforstaaet med hele Retrætens Sigte. Ej heller her i Landet bør man deltage i en Retræte, før man er moden dertil. Romerkirkens Retræter kan her give god Vejledning.

Disse Linjer vil altsaa slaa til Lyd for en Simplificering og Reform af vore Stille Dage som et forberedende Stadium paa Vejen til Retræten. Man tør dristig sige, at om Kirken ikke paa disse Omraader træder til og rækker de hungrede Brød, vil andre gøre det. Derfor er det godt at vide, at de første Retrætebygninger med dette for Øje nu er ved at rejse sig her i Landet. De vil - Deo volente - ikke blive de eneste.

Læge Anna Bramsen, Kollund.

LITURGISKE BEMÆRKNINGER

Vi må sørge for, at gudstjenesten bliver messe.

Enkelte af Re-formatios læsere synes at have fået det indtryk, at "liturgiske bemærkninger" skulle være en artikelserie, der opfordrer til vilkårlig omforandring af gældende ritualer. Det er en misforståelse. Det modsatte er tilfældet. Det betyder imidlertid ikke, at vi opfatter de gældende ritualer som ufejlbare, men det betyder, at vi lydigt vil følge dem, så længe de gælder for os. Vi ved, at de fleste såkaldt lutherske kirkeafdelinger har en liturgi, der er bedre end vor, d.v.s. mere i overensstemmelse med messens vesterlandske (romerske) form, vi ved, at enkelte præster har haft held til at forbedre gældende ritualer i den retning og har fået biskoppens og menighedens godkendelse (tillykke med det!), men vi ved tillige, at vi i de fleste sogne må holde os til ritualet fra 1912, indtil den liturgiske kommission giver os et bedre. "Liturgiske bemærkninger" peger på, hvordan vi kan bruge gældende ritual, så det af menighed og præst klart fornemmes, at det er messen man deltager i, ikke et kristeligt møde.

I dette nummer er emnet, at gudstjenesten virkelig bliver messe. Her tænkes især på søndagsgudstjenesten kl. 10. Vi vil pege på tre ting:

1) at gudstjenesten kl. 10 i by og på land bliver messe, altergangsgudstjeneste. Hvad nytter det, at vi har et ritual for altergang, hvis det kun sjældent benyttes? Jamen, menigheden her i sognet føler ingen trang til at komme til alters ret tit" er det tvivlsomme forsvar for kun at have altergang en sjælden gang. Hvad er det for en menighed og hvad er det for en præst? De siger, at de vil høre Guds ord i prædiken, men hvad er det for et Guds ord, som ikke driver de døbe til Herrens bord? Hvordan kan man høre Guds ord, men ikke gøre derefter, d.v.s. tage mod indbydelsen til Herrens bord? Hvordan kan man prædike Guds ord, uden at have et dækket alterbord at indbyde til? Er vi ikke

ordets og sakramenternes kirke? Hvordan kan en præst undvære at kommunisere i ugevis, som kristent menneske klare sig uden "Paradisets vin og brød" der "styrker os i liv og død"? Disse gudstjenester søndag formiddag uden altergang råber til himlen om en vantro slægt, som ikke vil modtage indbydelsen til den store nadver, men de råber også om os præster, at vi ikke nøder dem til at gå ind, men har opgivet troens lydighed og vovemod, som krænker og forarger vantroen, og i stedet for slået os på det, som "vox populi" vil have, d.v.s. underholdning ved et kaffebord.

2) at det "for disse mine mindste små" kan mærkes at gudstjenesten er en messe. I mange kirker, især i byerne, skal man være kender, for at kunne se at det, man er med til i kirken, er en messe. Først slæber gudstjenestens sig afsted under lange betragtede og tunge salmer samlet om præstens prædiken, så er der fem børn, der skal døbes med fuld trosbekendelse til hver, så følger skriftemål med håndspåleggelse til alle, så skal præsten i messetøj, så omsider (kl. 11.30) er der altergang. Hvem holdt ud så længe? De færreste. Hvem følte det væsentlige afsluttet med prædiken og gik hjem under salmen derefter? De fleste. De fornåm den langt senere følgende altergang som et appendix, der ikke kom dem ved. Gudstjenestens klodsede opbygning hindrede "disse mine mindste små" i at komme til Herrens bord. Det bør ikke så være!

3) at salmebogens afsnit "Den danske højmesse" må bestyrke "disse mine mindste små" i deres tro, at altergangen er et tillæg, som ikke angår dem. Siden "Danmarks og Norges kirkeritual af 1685" har ritualet for nadverindstiftelse og uddeling været skilt fra ritualet for den øvrige gudstjeneste. I lærde og vise mænd, som arbejder i liturgikommisionen, og som så rigeligt har forsynet os med en tredje tekststrække, føj det sammen, som jeres højerværdige forgængere i 1685 har adskilt, så den jævne kirkegænger atter i salmebogen kan blive vejledt til, at også "Den danske højmesse" er en messe, en altergangsgudstjeneste, og ikke blot en gudstjeneste med altergang klis-tret bagpå! Gør en ende på denne liturgi's appendicitis!

Per Dolmer.

L. E. S. T

Moder Basilea Schlink: Spejlet. Til Selvprøve. Holbæk 1958. 35 S.

Da den anden Verdenskrigs Bomber regnede ned over Tysklands Byer, fandt nogle Kvinder sammen i en Kælder i Darmstadt. Og det, de der oplevede - ikke blot Krigens Rædsler, men ogsaa det kristne Fællesskab i Bønnen og i det at være totalt overgivet i Guds Haand - gjorde, at de siden ikke gik hver til sit, men blev sammen og oprettede Mariasøstrenes evangeliske Kongregation i Darmstadt. Lederen af dem, Moder Basilea Schlink har udsendt en Række opbyggelige Bøger, hvoriblandt den ovennævnte "Spejlet", som er oversat af Organist P. M. Carstensen i Holbæk (hos hvem Bogen ogsaa faas). Den er skrevet til Selvprøvelse og gennemgaar derfor en Kristens Forhold til sin Gud og sine Medmennesker. Forbilledet, der her opstilles for den Kristne, er Sct. Peters Ord: "I er en udvalgt Slægt, et kongeligt Præsteskab" - det Ord, der kalder den Kristne til i alle Livets Forhold at

være Kristi Billede. Udtrykket "min præstelige Tjeneste" anvendes gentagne Gange og understreger den Kristnes Liv i Arbejde, Bøn og Lidelse som en Delagtighed i Kristi ofrende, forbedende og stedfortrædende Ypperstepræste-Gerning - et Synspunkt for Kristenlivet, som vi trænger til at faa understreget. Desuden tales her ofte om Lammets, Kristi Sejrr, der kan overvinde Syndens Herredømme over den Kristne og forvandle hans Liv mere og mere til den præstelige Tjeneste. Bogen anbefales som en Hjælp til at leve det indre Liv, der gennem en daglig Selvprøvelse fører til et nyt ydre Liv som Kristi Billede.

U. S.

A. Pontoppidan-Thyssen: Ny-grundtvigianismen. 1. (Det danske forlag 1958)

Det kan meget anbefales at læse denne dygtige disputats. Den giver et alsidigt billede af grundtvigianismens skæbne i de knap 20 år fra den gamles død indtil ca. 1890. Hvad der fra dette blads synspunkt er særligt interessant og belærende, er at se, hvor ødelæggende denne ny-grundtvigianske "modernisme" var for det oprindeligt grundtvigske. Næsten tragikomisk er det igen at se, at intet bliver så hurtigt forældet som "modernisme".

Disse kæphøje Brücker-folk, der dengang var så sikre på at være "tidens mand", kalder i dag ofte på smilet. Deres synspunkter forekommer nu at være ganske forældede. Næsten pinagtigt er det at læse om, hvordan de logrede for fritænkerne - gjorde, hvad de kunne for at gøre kristendommen så lidt anstødelig som muligt for "moderne" tankegang. Men det gik dengang som i dag: Fritænkerne kunne i virkeligheden meget bedre begribe de ortodokse end de liberale.

Set med nutidens øjne er det mest komiske måske Brücker-folkenes angreb mod Indre mission. For hvilken forfærdelig omgang "oplevelses-kristendom" repræsenterede de ikke selv? Den var faktisk værre en missionsfolkens. For hos Brücker og hans lige skulle de religiøse oplevelser være dommere over, hvad sand kristendom var. Og endelig var de også i den såkaldte "realistiske" tidsalder romantikere om en hals. Hvor rørstrømsk kunne de f.eks. ikke tale om den danske bonde! Og med hvilken begejstring troede ikke mange af dem på alle disse "sager", som tiden var optaget af! Så var den Indre mission dog meget mere realistisk.

Man får iøvrigt helt ondt af forfatteren. Hvor må det have været trættende at følge alle de uendelige diskussioner i hele hoben af grundtvigske småblade. Hvor virker det ofte provinsielt - uden for sammenhængen med omverdenens kultur og kirke. Man tænker på andedam og sandkasseleg under læsningen.

P. M.

KIRKE-KALENDER:

Fra Høst til Alle Helgen.

Som Kristen er vi aldrig alene. I Kirken er det givet os at leve i et stort Fællesskab, idet vor Moder Kirken har sat os blandt mange Søs-kende. Disse er ikke blot de andre, nulevende Kristne Verden over, men også de, som levede her tidligere, og som er døde i Troen og gaaet fra den kæmpende til den sejrende Kirke, "den store, hvide Flok". Dem kalder vi Helgenerne. Og p. Gr. a. det Kærlighedens Fællesskab, som er

nog af det inderste i Kirken, er de ikke gaaet bort fra os, de har ikke forladt os og glemt os, men vi hører stadig sammen med dem, vi er i Familie med dem, der er vore Søsken i Kristus. Og der er mange af dem, utallige er de, kendte og ukendte, alle Tider og Folk er repræsenteret iblandt dem. Det er dem, vi tænker paa og glæder os over, naar vi i en Salme synger: "Tak, vor Fader, for dem alle fra Aengari-
us til Balle" (Salmebogen Nr. 282). Ja, vi skal netop glæde os over, at vi som Kirkens Børn lever i Fællesskab med disse den genløste Menneskeheds Fortropper. At se op til dem, efterligne dem og vide os elsket af dem med den fuldkomne Kristenkærlighed er en stor Hjælp i vort Kristenliv. Nogle af dem, hvis Mindedage i Kirkeåret kommer nu i Efteråret, skal nævnes her.

8/9 mindes vi N.F.S. Grundtvigs Fødsel, han viste her til Lands klarere end de fleste hen til Kirkens gamle Grund. 14/9 hedder Korsmessedag og fejres til Minde om, at Kejser Heraklius 629 bar Kristi genfundne Kors op paa Golgata. 21/9 er Apostelen Sct. Matthæus' Dag. 29/9 er Erkeengelen Sct. Michaels Dag. 30/9 mindes vi Kirkefaderen Sct. Hieronymus, som oversatte Bibelen til Latin. 1/10 er Sct. Remigius' Dag, han var Erkebiskop i Rheims og omvendte Frankerkongen Klodvig. 4/10 mindes vi den hellige Frans fra Assisi, Graabrødrene, Franciscaner-Ordenens Stifter. 8/10 tænker vi paa Sct. Birgitta fra Vadstena, den nordiske Kirkes store Profetinde. 9/10 er Sct. Dionysius' Dag, om ham læser vi i Apostlenes Gerninger Kap. 17. 14/10 er vor store Salmedigter Thomas Kingos Dødsdag. 15/10 mindes vi den hellige Teresa fra Avila i Spanien, en af de Mystikere, der har mest at lære os om Gudslivets Hemmeligheder. 17/10 er Sct. Hedvigs Dag og 18/10 Evangelisten Sct. Lukas' Dag. 20/10 bliver vi mindet om vort Fællesskab med Østens Kirke, idet Dagen bærer den hellige Johannes af Kentucky's Navn, han var en Bekender i den russiske Kirke og døde 1473. 24/10 er Erkeengelen Sct. Rafaels Dag, han er de syges Ven, og hans Navn betyder "Gud helbreder". 26/10 fødtes den svenske Erkebiskop Laurentius Petri, der ved sin Kirkeordning 1571 værnede vor Søsterkirke i Reformationstiden. 28/10 fejres Mindet om de hellige Apostle Simon Zelotes og Judas Thaddæus. Og 1/11 og 2/11 kommer Alle Helgens og Alle Sjæles Dage, men om dem skal der først tales i næste Nummer af "Re-Formatio".

Urban Schrøder.

HILSEN TIL LÆSERNE

"Re-Formatio"'s Udgivere takker de mange Læsere, der siden Udsendelsen af Nr. 1 har sendt Penge til Bladets Fortsættelse. Takken gælder ogsaa de mange Udtalelser, baade de rosende og de lidt kritiske. De første opmuntrer os. De sidste vil vi prøve at lære noget af, men vi siger ogsaa til vore Kritikere: Vi er Nybegyndere i Bladvirksomheden, bær derfor over med os og send os bedre Stof til kommende Numre! Vi ser gerne, at Læsere skriver med og f. ex. sender Nyt om Initiativer til kirkelig Fornyelse. Der er ialt til "Re-Formatio" indkommet 252 Kr. Paa Grund af Pladsmangel vil en Liste over Bidragene først blive bragt i næste Nummer. - Da "Re-Formatio" fra og med dette Nr. udsendes i et større Oplag, og vi ogsaa gerne vil have Midler til Udsendelsen af fremtidige Numre, er vi fortsat taknemmelige for økonomisk Støtte. - RE-FORMATIO udsendes af en Kreds af Præster i den danske Kirke. Ansvarshvd. Redaktør er Sognepræst Urban Schrøder, Varng. Bidrag til Bladets Udgivelse samt Artikler og Meddelelser om kirkeligt Initiativ sendes til ham (Postgiro 4 88 72). Abonnement kan faas for Kr. 6,- aarligt. For Studenter Kr. 4,-.